

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela Prokuratora Katarzyny Ryniewicz - Smela

po rozpoznaniu dnia 15 maja 2015 r. , 03 sierpnia 2015 r. , 14 września 2015 r. i 28 października 2015 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

S. M. , syna J. i J. z d. D. ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że :

1. w dniu 14 czerwca 2014 r. w miejscowości Z. , woj. (...) wypowiedział wobec M. C. groźby karalne pozbawienia życia, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę , że zostaną spełnione

to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k.

2. w dniu 14 czerwca 2014 r. w miejscowości D., woj. (...) poprzez uderzenie pięścią w twarz M. C. spowodował obrażenia ciała w postaci wieloodłamowego złamania trzony żuchwy w okolicy zęba 44 oraz złamania lewego kąta żuchwy , stanowiącego naruszenie czynności ciała lub roztrój zdrowia inny niż określony w art. 156 § 1 k.k. na szkodę w/w pokrzywdzonego

to jest o czyn z art. 157 § 1 k.k.

1. Oskarżonego S. M. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 1 zarzutów i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. Oskarżonego S. M. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 2 zarzutów i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. skazuje go na karę 1 (roku) pozbawienia wolności;

3. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego S. M. karę łączną biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie 1 i 2 wyroku i wymierza oskarżonemu S. M. karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

4. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. M. łącznej kary pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat;

5. Na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego S. M. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego ;

6. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec skazania za czyn opisany w pkt. 2 wyroku orzeka od oskarżonego S. M. na rzecz pokrzywdzonego M. C. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 7000 zł (siedmiu tysięcy złotych) ;

7. Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 152 ze zm.) zasądza od oskarżonego S. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych) w tym opłatę w kwocie 300 (trzysta) złotych.

Sygn. akt II K 951/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. C. był zatrudniony w firmie (...) S. M. od 29 kwietnia 2014 roku do 10 czerwca 2014 roku . Wobec faktu iż M. C. nadużywał alkoholu i nie przychodził do pracy oskarżony S. M. postanowił nie kontynuować z nim współpracy .

W dniu 14 czerwca 2014 roku M. C. po wcześniejszym umówieniu się przez telefon z żoną oskarżonego – M. M. (1) co do wypłaty zaległego wynagrodzenia przyjechał wraz z M. S., również pracownikiem firmy (...), jego samochodem do miejscowości D. 32a do domu oskarżonego S. M. . Oskarżonego S. M. nie było jednak w domu i po rozmowie telefonicznej z oskarżonym ustalili żeby M. C. i M. S. przyjechali do miejscowości Z. na pętli autobusową po odbiór pieniędzy . Po przyjeździe do miejscowości Z. na pętli autobusową przez godzinę czekali oni na oskarżony S. M. . Po przyjeździe oskarżony S. M. stwierdził iż nie wypłaci wynagrodzenia M. C. i zaczął go wyzywać słowami wulgarnymi wobec faktu iż w jego ocenie pokrzywdzony miał w rozmowie telefonicznej ubliżyć jego żonie M. M. (1) . Doszło do kłótni między oskarżonym S. M. a M. C. . W pewnym momencie oskarżony S. M. powiedział do M. C. „ już nie żyjesz” . Następnie oskarżonym S. M. polecił M. C. i M. S. pojechać do siedziby jego firmy w miejscowości D. . Po przyjeździe do miejscowości D. oskarżony S. M. wypłacił zaległe pieniądze M. S. . Natomiast pomiędzy pokrzywdzonym M. C. a oskarżonym S. M. powstał spór co do wysokości zaległego wynagrodzenia pokrzywdzonego i kolejnej kłótni. Oskarżonym S. M. stwierdził iż musi przejrzeć karty pracy M. C. i dopiero wtedy wypłaci mu należne wynagrodzenie . W tym celu polecił by M. C. wraz z M. S. pojechał do jego domu w miejscowości (...) a . Po przyjeździe na posesję oskarżonego S. M. w miejscowości (...) a , woj. (...) M. C. wszedł na podwórko , zaś M. S. pozostał w samochodzie by go zaparkować . Gdy M. C. znajdował się na podwórku podszedł do niego oskarżony S. M., który po krótkiej rozmowie uderzył pokrzywdzonego pięścią w twarz , czym spowodował u M. C. obrażenia ciała w postaci wieloodłamowego złamania trzony żuchwy w okolicy zęba 44 oraz złamania lewego kąta żuchwy , stanowiącego naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia inny niż określony w art. 156 § 1 k.k. (k. 25) . Pokrzywdzony M. C. po powrocie do samochodu poinformował o tym fakcie M. S. . Wtedy do ich samochodu podszedł oskarżony S. M. , który chciał wypłacić zaległe wynagrodzenie pokrzywdzonemu M. C. , ten jednak odmówił przyjęcia tych pieniędzy . M. S. spieszył się bo musiał już wracać do domu , pozostawił pokrzywdzonego M. C. przed posesją oskarżonego i odjechał . Po odjeździe M. S. pokrzywdzony M. C. poprosił spotkanych przechodniów o zadzwonienie na policję , bo jego telefon komórkowy się wyładował . Po przyjeździe patrolu policji z KP S. w składzie (...) pokrzywdzony M. C. poinformował ich o przebiegu zdarzenia oraz stwierdził iż boli go szczeka . Z tego powodu policjanci wezwali karetkę pogotowia , która odwiozła M. C. do Szpitala w N. .

S. M. ma ukończone 43 lata, prowadzi własną działalność gospodarczą , jest żonaty i ma na utrzymaniu 3 osoby , był karany (k. 128) , nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień oskarżonego : S. M. k. 66-67 i k. 102) , zeznań świadków: M. C. (k. 3-6 i k. 102-104) , M. S. (k. 38v-39 i k. 114) i P. M. (k. 77 i k. 121-122) , zaświadczenia (k. 8) , dokumentacji medycznej (k. 9-12 i k. 15-18) , opinii biegłego (k. 25) , danych osobo-poznawcze (k. 31) , karty karnej (k. 35 i k. 128) i pisma z KP S. (k. 106) oraz częściowo zeznań świadków : M. M. (1) (k. 51-52 i k. 113-114) i M. W. (k. 57 i k. 138) .

Oskarżony S. M. stanął pod zarzutami , iż

1. w dniu 14 czerwca 2014 r. w miejscowości Z., woj. (...) wypowiadał wobec M. C. groźby karalne pozbawienia życia, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione to jest popełnienia czynu z art. 190 § 1 k.k.

2. w dniu 14 czerwca 2014 r. w miejscowości D., woj. (...) poprzez uderzenie pięścią w twarz M. C. spowodował obrażenia ciała w postaci wieloodłamowego złamania trzony żuchwy w okolicy zęba 44 oraz złamania lewego kąta żuchwy, stanowiącego naruszenie czynności ciała lub roztrój zdrowia inny niż określony w art. 156 § 1 k.k. na szkodę w/w pokrzywdzonego to jest popełnienia czynu z art. 157 § 1 k.k.

Oskarżony S. M. w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (k. 66 i k. 102). Oskarżony S. M. w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił jaki przebieg miały wydarzenia z dnia 14 czerwca 2014 r. na jego posesji w miejscowości D. 32a. Oskarżony S. M. zaprzeczył iż na swojej posesji w miejscowości D. 32a uderzył w twarz pokrzywdzonego M. C. oraz stwierdził że nie groził pokrzywdzonemu. Z wyjaśnień oskarżonego S. M. wynika też iż tego dnia nie zapłacił pokrzywdzonemu M. C. zaległego wynagrodzenia (k. 66-67). Natomiast na rozprawie przed Sądem oskarżony S. M. odmówił składania wyjaśnień i potwierdził swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym (k. 102).

Wyjaśnienia oskarżonego S. M. zasługują na wiarę tylko w zakresie w którym stwierdzili iż w dniu 14 czerwca 2014 r. pokrzywdzony M. C. był na jego posesji w miejscowości (...) a i tego dnia nie wypłacił pokrzywdzonego zaległego wynagrodzenia. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego S. M. są jasne, dokładne i korespondujące z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków: M. C. (k. 3-6 i k. 102-104), M. S. (k. 38v-39 i k. 114), P. M. (k. 77 i k. 121-122), M. M. (1) (k. 51-52 i k. 113-114) i M. W. (k. 57 i k. 138) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę.

Nie zasługuje na wiarę pozostała część wyjaśnień oskarżonego S. M. zwłaszcza w zakresie jakim stwierdził w iż w dniu 14 czerwca 2014 r. nie uderzył w twarz pokrzywdzonego M. C. i nie groził mu pozbawienie życia. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego S. M. są niejasne, niedokładne, nielogiczne i skierowane na pomniejszenie swojej winy i uniknięcia odpowiedzialności za popełnione przez nich czyny. Należy zauważyć iż wyjaśnienia te pozostają w tym zakresie w sprzeczności z zeznaniami świadków: M. C. (k. 3-6 i k. 102-104), M. S. (k. 38v-39 i k. 114) i P. M. (k. 77 i k. 121-122) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę. Na wstępie należy stwierdzić iż z zeznań pokrzywdzonego M. C. wynika wprost jakie było zachowanie oskarżonego S. M. wobec jego osoby w miejscowości Z. i w miejscowości D. 32a. Z zeznań M. C. wynika wprost iż w miejscowości Z. oskarżony S. M. podczas kłótni o zaległe wynagrodzenie powiedział do niego „że już nie żyje”, natomiast na posesji w (...) a oskarżony S. M. uderzył go pięścią w twarz łamiąc mu żuchwę (k. 3-6 i k. 102-104). Należy wskazać iż z zeznań świadka M. S. wynika iż na pętli autobusowej w miejscowości Z. doszło do kłótni pomiędzy oskarżonym S. M. a pokrzywdzonym M. C. odnośnie wypłaty zaległego wynagrodzenia, podczas której oskarżony S. M. miał pretensje do pokrzywdzonego iż ten w niewłaściwy sposób zwracał się do jego żony. Ponadto z zeznań świadka M. S. wynika iż po powrocie z posesji oskarżonego w miejscowości D. 32a pokrzywdzony M. C. powiedział mu iż został uderzony pięścią w twarz przez oskarżonego S. M. i z wargi lała się pokrzywdzonemu krew (k. 38v-39 i k. 114). Również z zeznań świadka P. M. – policjanta z KP w S. wynika iż podczas interwencji pokrzywdzony M. C. powiedział iż został uderzony w twarz przez oskarżonego S. M. i ze względu na stan pokrzywdzonego który skarżył się na ból szczęki została wezwana karetka pogotowia, która go zabrała do szpitala w N. (k. 77 i k. 121-122). Ponadto z opinii biegłego lekarza M. R. wynika iż obrażenia opisane w tej opinii mogły powstać w okolicznościach wskazanych przez pokrzywdzonego (k. 25).

Wyżej wskazane fakty podważają prawdziwość wyjaśnień oskarżonego S. M. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary.

Sąd dał wiarę więc zeznaniom świadków: M. C., M. S. i P. M. jako jasnym, dokładnym, spójnym, logicznym.

Z zeznań świadka M. C. – pokrzywdzonego w niniejszej sprawie wynika jaki przebieg miały zdarzenia z dnia 14 czerwca 2014 r. oraz w jakich okolicznościach oskarżony S. M. w miejscowości Z. groził mu pozbawieniem życia. Ponadto z zeznań świadka M. C. wynika iż następnie po przyjeździe do domu oskarżonego S. M. po wejściu na podwórko został

przez oskarżonego S. M. uderzony pięścią w twarz w wyniku czego doznał złamania żuchwy. Ponadto świadek M. C. stwierdził iż powodem takiego zachowania oskarżonego był spór odnośnie wypłacenia mu zaległego wynagrodzenia oraz fakt że miał obrazić żonę oskarżonego . W swoich dalszych zeznaniach świadek M. C. opisał swoje zachowanie po opuszczeniu posesji oskarżonego oraz w jakich okolicznościach wezwał patrol policji , a następnie został zabrany przez karetkę pogotowia do szpitala w N. (k. 3-6 i k. 102-104).

Z zeznań świadka M. S. wynika iż w dniu 14 czerwca 2014 r. przyjechał razem z pokrzywdzonym M. C. do miejscowości D. celem odebrania zaległego wynagrodzenia za pracę od oskarżonego S. M. w którego firmie byli zatrudnieni . Świadek M. S. stwierdził po skontaktowaniu się telefonicznym z oskarżonym udali się na pętle autobusową do miejscowości Z. gdzie czekali godzinę na przyjazd oskarżonego , który przyjechał razem ze swoim pracownikiem o imieniu M.. Na pętli autobusowej w miejscowości Z. doszło do kłótni pomiędzy oskarżonym S. M. a pokrzywdzonym M. C. odnośnie wypłaty zaległego wynagrodzenia , podczas której oskarżony S. M. miał pretensje do pokrzywdzonego iż ten w niewłaściwy sposób zwracał się do jego żony . Następnie udali się do siedziby firmy oskarżonego w miejscowości D. , gdzie ten wypłacił mu wynagrodzenia. Z dalszych zeznań tego świadka wynika iż następnie pojechali do domu oskarżonego w miejscowości D. . Podczas gdy on parkował samochód M. C. wszedł na posesję oskarżonego . Po powrocie z posesji oskarżonego pokrzywdzony M. C. powiedział mu iż został uderzony pięścią w twarz przez oskarżonego S. M. i z wargi lała się pokrzywdzonemu krew (k. 38v-39 i k. 114) .

Z zeznań świadka P. M. – policjanta z KP w S. wynika jaki przebieg miała interwencja w dniu 14 czerwca 2014 r. w miejscowości D. i co było jej powodem . Z zeznań tego świadka wynika iż po przybyciu na miejsce interwencji pokrzywdzony M. C. oświadczył iż został uderzony pięścią w twarz przez oskarżonego S. M. podczas kłótni o wypłatę zaległego wynagrodzenia. Pokrzywdzony M. C. skarżył się na ból szczęki i ze względu na stan pokrzywdzonego została wezwana karetka pogotowia która go zabrała do Szpitala w N. (k. 77 i k. 121-122).

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzenia, w zakresie których sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadków są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Jeżeli chodzi o zeznania świadka M. M. (1) (k. 51-52 i k. 113-114) – żony oskarżonego S. M. - to zasługują one na wiarę po za fragmentem w którym świadek ten stwierdził iż podczas rozmowy z pokrzywdzonym M. C. w dniu 14 czerwca 2014 r. na podwórku ich posesji w D. 32a oskarżony S. M. nie uderzył pokrzywdzonego . W tym zakresie zeznania świadka M. M. (1) są jasne , dokładne , spójne , logiczne i korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków: M. C. (k. 3-6 i k. 102-104) i M. S. (k. 38v-39 i k. 114) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Nie zasługuje na wiarę natomiast ta część zeznań świadka M. M. (1) w której stwierdziła iż w dniu 14 czerwca 2014 r. podczas rozmowy z pokrzywdzonym M. C. na podwórku ich posesji w D. 32a oskarżony S. M. nie uderzył pokrzywdzonego. W tym zakresie zeznania świadka M. M. (1) są niejasne , nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne oraz skierowane na pomniejszenie winy oskarżonego S. M. . Należy zauważyć iż z zeznań świadków : M. C. (k. 3-6 i k. 102-104), M. S. (k. 38v-39 i k. 114) i P. M. (k. 77 i k. 121-122) wynika podczas rozmowy w dniu 14 czerwca 2014 r. na posesji w D. 32a oskarżony S. M. uderzył w twarz pokrzywdzonego M. C. . Fakt ten potwierdza również opinia biegłego lekarza M. R. z której wynika iż obrażenia opisane w tej opinii mogły powstać w okolicznościach wskazanych przez pokrzywdzonego (k. 25) . Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość zeznań świadka M. M. (1) w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Jeżeli chodzi o zeznania świadka M. W. (k. 57 i k. 138) - to zasługuje na wiarę tylko niewielka ich część z której wynika iż w dniu 14 czerwca 2014 r. pokrzywdzony M. C. rozmawiał na posesji w D. 32a z oskarżonym S. M. . W tym zakresie zeznania świadka M. W. są jasne , dokładne , spójne , logiczne i korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków M. C. (k. 3-6 i k. 102-104), M. S. (k. 38v-39 i k. 114) i M. M. (1) (k. 51-52 i k. 113-114) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Nie zasługuje na wiarę natomiast pozostała część zeznań świadka M. W. zwłaszcza co do faktu iż nie widział jak pokrzywdzony M. C. został uderzony w twarz przez oskarżonego S. M. i nie podczas rozmowy pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym nie przykuło jego uwagi . Na wiarę nie zasługują również ta część zeznań z których wynika iż nie był wcześniej z oskarżonym w miejscowości Z. , gdzie ten rozmawiał z pokrzywdzonym i M. S. o wypłacie zaległego wynagrodzenia . W tym zakresie zeznania świadka M. W. są niejasne , nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne . Należy zauważyć iż z zeznań świadków M. C. (k. 3-6 i k. 102-104) i M. S. (k. 38v-39 i k. 114) wynika iż świadek M. W. był razem z oskarżonym S. M. w Z. , a później na podwórku posesji w D. 32a podczas rozmowy oskarżonego z pokrzywdzonym i widział to zdarzenia . Należy również wskazać iż z zeznań świadka M. M. (1) wynika iż świadek M. W. był na podwórku jej posesji i widział rozmowę pokrzywdzonego z oskarżonym (k. 51-52). Tym samym świadek M. W. musiał widzieć fakt uderzenia pokrzywdzonego w twarz przez oskarżonego S. M. . Fakt ten potwierdzają zeznania świadków : M. C. (k. 3-6 i k. 102-104) i M. S. (k. 38v-39 i k. 114). Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość zeznań świadka M. W. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał pełną wiarę opinii pisemnej sporządzonej przez biegłego M. R. w dniu 18 sierpnia 2014 r. jako jasnej , logicznej i fachowej . Biegły w sposób logiczny w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej wyciągnął prawidłowe wnioski które zostały zawarte w opinii pisemnej . Z opinii tej wynika iż w wyniku zdarzenia z dnia 14 czerwca 2014 r. M. C. doznał obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego złamania trzony żuchwy w okolicy zęba 44 oraz złamania lewego kąta żuchwy , stanowiącego naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia na czas powyżej 7 dni w myśl art. 157 § 1 k.k. inny niż określony w art. 156 § 1 k.k.. Ponadto z opinii tej wynika iż obrażenia u pokrzywdzonego mogły powstać w wyniku przedmiotowego zdarzenia w okolicznościach podanych przez pokrzywdzonego (k. 25).

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 190 § 1 k.k. stanowi iż, karze podlega kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Przedmiotem ochrony w określeniu typu czynu zabronionego z art. 190 § 1 k.k. jest wolność człowieka przed obawą popełnienia przestępstwa na jego szkodę lub szkodę osoby mu najbliższej. W przepisie tym chronione jest więc poczucie bezpieczeństwa jednostki. Przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. może być popełnione przez każdego, ma więc charakter powszechny. Zachowanie realizujące znamiona przestępstwa określonego w art. 190 § 1 k.k. polega na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby jej najbliższej. Groźba jest oddziaływaniem na psychikę drugiej osoby przez przedstawienie zagrożonemu zła, które go spotka ze strony grożącego albo innej osoby, na której zachowanie grożący ma wpływ. Najczęściej zło to ma spotkać zagrożonego w wypadku niepoddania się woli grożącego. Możliwa jest jednak groźba, której celem nie jest podporządkowanie woli zagrożonego woli sprawcy, lecz jedynie wywołanie u sprawcy stanu obawy przed spełnieniem groźby . Treścią groźby musi być zapowiedź popełnienia przestępstwa, a więc czynu bezprawnego i karalnego. Nie jest więc groźbą karalną stwierdzenie, że w obronie swojego prawa użyje się wobec innej osoby wszystkich koniecznych do obrony środków. Groźba może być wyrażona za pomocą wszystkich środków, mogących przekazać do świadomości odbiorcy jej treść. Zapowiedź popełnienia przestępstwa może więc być dokonana ustnie, na piśmie, ale także za pomocą gestu czy też innego zachowania (np. wyjęcia niebezpiecznego narzędzia i pokazania, jaki zostanie zrobiony z niego użytek). Nie jest konieczne, aby grożący miał w rzeczywistości zamiar zrealizowania groźby. Wystarczy, że treść groźby zostaje

przekazana zagrożonemu. Jest to bowiem przestępstwo przeciwko wolności, a nie przeciwko dobrom, które narusza przestępstwo będące treścią groźby .

Przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. należy do kategorii przestępstw materialnych. Do dokonania tego przestępstwa konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wzbudzenia w zagrożonym uzasadnionej obawy, że groźba będzie spełniona. Groźba musi więc, aby przestępstwo mogło być dokonane, dotrzeć do pokrzywdzonego i wywołać u niego określony stan psychiczny. Skutkiem, który stanowi znamię czynu zabronionego, określonego w art. 190 § 1 k.k. , jest zmiana w sferze psychicznej sprawcy, wywołana groźbą. Pokrzywdzony musi więc potraktować groźbę poważnie i uważać jej spełnienie za prawdopodobne. Nie jest wymagane natomiast obiektywne niebezpieczeństwo realizacji groźby. Subiektywna obawa pokrzywdzonego i jego przekonanie o prawdopodobieństwie realizacji groźby muszą być uzasadnione, tzn. że zarówno okoliczności, w jakich groźba została wyrażona, jak i osoba grożącego robią wrażenie na obiektywnym, normalnie wrażliwym obserwatorem, iż groźba wyrażona została na serio i daje podstawy do uzasadnionej obawy.

Dla bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. wystarczy wykazać, iż groźba subiektywnie (w odbiorze zagrożonego) wywołała obawę spełnienia i zweryfikować to obiektywnie (przez sąd), czy zagrożony istotnie mógł w danych okolicznościach w ten sposób groźbę odebrać (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 4 lipca 2002 r. II AKa 163/2002, KZS 2002, z. 7-8, poz. 44). Dla bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. nie ma znaczenia, czy jego sprawca chce w przyszłości zrealizować groźby, ale czy urzeczywistnia zamiar wywołania obawy (u osób pokrzywdzonych) spełnienia gróźb (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 lutego 2006 r., III KK 262/05, LEX nr 180801) . Przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. może być popełnione tylko umyślnie. Sprawca musi chcieć wywołać u drugiej osoby obawę, że on albo osoba będąca pod jego wpływem popełni przestępstwo na szkodę pokrzywdzonego lub osoby mu najbliższej.

W powyższej sprawie niewątpliwym jest iż swoim zachowaniem opisanym w pkt. 1 zarzutów oskarżony S. M. wypełnił znamiona czynu z art. 190 § 1 k.k. . Oskarżony S. M. w dniu 14 czerwca 2014 r. w miejscowości Z. , woj. (...) wypowiadał wobec M. C. groźby karalne pozbawienia życia. Oskarżony S. M. wypowiadał groźby karalne pozbawienia życia przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego M. C. uzasadnioną obawę , że będą spełnione . Oskarżony S. M. groził R. C. w związku z faktem że ten domagał się wypłaty zaległego wynagrodzenia , a wcześniej obraził żonę oskarżonego. Fakt ten wynika wprost z zeznań świadka M. C. , który stwierdził iż podczas tej kłótni oskarżony powiedział do niego „już nie żyjesz”, a on te słowa potraktował jako groźbę karalną (k. 3-6 i k. 102-104) . Ponadto z zeznań świadka M. S. wynika iż w miejscowości Z. na pętli autobusowej doszło do kłótni pomiędzy oskarżonym S. M. a pokrzywdzonym M. C. na tym tle (k. 38v-39) . Należy ponadto zauważyć , że groźby te wzbudziły u M. C. uzasadnioną obawę że zostaną one spełnione , albowiem oskarżony w dniu 14 czerwca 2014 r. w miejscowości D. 32a już po wypowiedzeniu tych gróźb uderzył pokrzywdzonego pięścią w twarz powodując obrażenia ciała w postaci wieloodłamowego złamania trzonej żuchwy w okolicy zęba 44 oraz złamania lewego kąta żuchwy (k. 25) . Zachowanie oskarżonego S. M. polegające grożeniu pokrzywdzonemu pozbawieniem życia było zaś reakcją na fakt iż pokrzywdzony mimo iż w ocenie oskarżonego niewłaściwie wykonywał swoją pracę domagał się wypłaty wynagrodzenia i obraził żonę oskarżonego . Fakt ten wynika wprost z zeznań świadka M. M. (1) (k. 51-52 i k. 113-114) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Należy stwierdzić iż nie jest wymagane obiektywne niebezpieczeństwo realizacji groźby. Jednak subiektywna obawa pokrzywdzonego i jego przekonanie o prawdopodobieństwie realizacji groźby muszą być uzasadnione, tzn. że zarówno okoliczności, w jakich groźba została wyrażona, jak i osoba grożącego robią wrażenie na obiektywnym, normalnie wrażliwym obserwatorem, iż groźba wyrażona została na serio i daje podstawy do uzasadnionej obawy. W powyższej sprawie mając na względzie wyżej wskazane okoliczności ta przesłanka została niewątpliwie spełniona . Tak więc działanie oskarżonego S. M. opisane w pkt. 1 zarzutów wypełniło wszystkie znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k..

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego S. M. odnośnie popełnienia przez niego czynu opisanego w pkt. 1 zarzutów a stanowiącego przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. nie budzą wątpliwości.

Natomiast przepis art. 157 § 1 k.k. stanowi iż, karze podlega , kto powoduje naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia , inny niż określony w art. 156 § 1 k.k. . W treści art. 157 § 1 k.k. określony został jeden z typów spowodowania

naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, innego niż określony w art. 156 § 1 k.k. . Kodeks karny dzieli te „inne” naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na dwie kategorie, przyjmując za kryterium podziału okres trwania naruszenia narządu ciała lub rozstroju zdrowia „dłużej niż 7 dni” i „nie dłużej niż 7 dni”. Można więc na tej podstawie wyróżnić, obok ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, o którym jest mowa w art. 156 k.k. , średni uszczerbek na zdrowiu, trwający dłużej niż 7 dni (art. 157 § 1 k.k.) oraz lekki uszczerbek na zdrowiu, trwający nie dłużej niż 7 dni. Podział uszczerbków na zdrowiu w art. 157 k.k. na średnie i lekkie odgrywa rolę przy kwalifikacji typów popełnionych umyślnie. Przedmiotem ochrony w przypadku przestępstw określonych w art. 157 § 1 k.k. jest zdrowie . Przestępstwa określone w art. 157 § 1 k.k. , popełnione w formie działania, mają charakter powszechny, tzn. mogą być popełnione przez każdego. Z uwagi na to, że są to przestępstwa skutkowe, w formie zaniechania mają charakter indywidualny - mogą być popełnione tylko przez osobę, na której ciążył prawny, szczególny obowiązek zapobiegnięcia nastąpienia uszczerbku na zdrowiu. Skutek określony w art. 157 § 2 k.k. oddziela od skutku charakteryzującego typ czynu zabronionego opisanego w art. 157 § 1 k.k. okres trwania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia nie dłużej niż 7 dni.

Przestępstwo określone w art. 157 § 1 k.k. może być popełnione umyślnie zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i z zamiarem wynikowym. Konieczne jest również w wypadku przestępstwa określonego w art. 157 § 1 k.k. sięgnięcie do konstrukcji zamiaru ogólnego. Sprawca nie musi uświadamiać sobie i na przykład chcieć, aby powodowany przez niego uszczerbek na zdrowiu trwał dłużej niż 7 dni albo nie dłużej niż 7 dni. Wystarczy, dla przyjęcia realizacji znamion typu określonego w art. 157 § 1 k.k. , że sprawca chciał albo przewidując możliwość na to się godził, że spowodowany uszczerbek na zdrowiu nie będzie lekki. Natomiast warunkiem odpowiedzialności z art. 157 § 2 k.k. jest zaistnienie jakiegokolwiek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia . Nieznaczące ślady na ciele np. niewielkie siniaki czy zadrapania nie stanowią uszkodzenia ciała i nie uzasadniają kwalifikacji z art. 157 k.k..

W powyższej sprawie oskarżony S. M. swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 157 § 1 k.k. opisanego w pkt. 2 zarzutów . Oskarżony S. M. w dniu 14 czerwca 2014 r. w miejscowości D., woj. (...) uderzył pięścią w twarz M. C.. W wyniku czego spowodował u pokrzywdzonego M. C. obrażenia ciała w postaci wieloodłamowego złamania trzonek żuchwy w okolicy zęba 44 oraz złamania lewego kąta żuchwy , stanowiącego naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia inny niż określony w art. 156 § 1 k.k. . Fakt ten wynika wprost z zeznań świadka R. C. w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Należy wskazać iż fakt powstanie obrażeń u pokrzywdzonego R. C. w dniu 14 czerwca 2014 r. na skutek uderzenia go pięścią w twarz potwierdzają zeznania świadków : M. S. (k. 38v-39 i k. 114) i P. M. (k. 77 i k. 121-122). Ponadto z opinii pisemnej sporządzonej przez biegłego M. R. w dniu 18 sierpnia 2014 r. wynika iż w wyniku zdarzenia z dnia 14 czerwca 2014 r. M. C. doznał obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego złamania trzonek żuchwy w okolicy zęba 44 oraz złamania lewego kąta żuchwy , stanowiącego naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia na czas powyżej 7 dni w myśl art. 157 § 1 k.k. inny niż określony w art. 156 § 1 k.k.. Ponadto w opinii tej biegły stwierdził iż obrażenia u pokrzywdzonego M. C. mogły powstać w wyniku przedmiotowego zdarzenia w okolicznościach podanych przez pokrzywdzonego (k. 25).

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego S. M. co do popełnienia przez niego czynu z art. 157 § 1 k.k. opisanego w pkt. 2 zarzutów nie budzą wątpliwości .

Wymierzając oskarżonemu S. M. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego S. M. czynów przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonych dobra oraz okoliczności działania oskarżonych. Oskarżony naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest wolność człowieka przed obawą popełnienia przestępstwa na jego szkodę lub szkodę osoby mu najbliższej oraz życie i zdrowie człowieka . Ponadto okolicznością obciążającą wobec oskarżonego S. M. był fakt że był on karny (k. 128) .

W powyższej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia okoliczności łagodzących wobec oskarżonego S. M. .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu S. M. za czyn opisany w pkt. 1 zarzutów stanowiący przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt. 2 zarzutów stanowiący przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd orzeka wobec oskarżonego S. M. karę łączną biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie 1 i 2 wyroku i wymierza oskarżonemu S. M. karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Orzeczona wobec oskarżonego S. M. łączna kara 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec oskarżonego funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania sprawcy . Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. M. łącznej kary pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat , uznając , iż jest to okres wystarczający dla zrozumienia przez tych oskarżonych wagi popełnionych przez niego występków. Groźba zarządzenia wykonania kary w okresie próby ponadto spowoduje , iż oskarżony będą respektować porządek prawny, a co za tym idzie cele kary zostaną osiągnięte.

Na podstawie art. 73 § 1 k.k. Sąd oddał oskarżonego S. M. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego w celu zapobieżenia kolejnego naruszenia przez oskarżonego porządku prawnego, zwłaszcza przez popełnienie przez niego podobnych przestępstw.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec skazania za czyn opisany w pkt. 2 wyroku Sąd orzekł od oskarżonego S. M. na rzecz pokrzywdzonego M. C. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 7000 zł (siedmiu tysięcy złotych) . Sąd uznał iż kwota ta jest adekwatna biorąc pod uwagę rodzaj krzywd doznanych przez pokrzywdzonego M. C. oraz dochodów oskarżonych .

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 152 ze zm.) Sąd zasądził od oskarżonego S. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych) w tym opłatę w kwocie 300 (trzysta) złotych.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.